

razdreti, če jo kdaj najdete. Zakaj, — vam ravno zdaj ne utegnem razložiti, toda moč leži v leseni ribici. Mister Gubernatis ali Max Müller vam lahko več povesta o tem nego jaz.

Porečete, da je ta povest izmišljena. Dobro. Če naletite kdaj na majhno, srebrno škatljico z vdelanimi rubini, sedem osmin palca dolgo in tri četrtine palca široko, s temnorjavo v zlato tkanino zavito leseno ribico v njej, obdržite jo. Obdržite jo tri leta in potem uvidite sami, če je moja povest resnična ali ne.

Še boljše je, če jo ukradete kakor Pack, in kesali se boste, da se niste umorili precej iz početka.

Anton Debeljak:

Vsakdanje čudo.

Iste dromedarske krivulje obzorja,
iste vratolomne slapove pogorja,
iste griče skromne, grmičevje gledam:
vedno drugačne.

Dan za dnem taisti vršac temnokodri
koplje teme drzno v sijájnini modri,
vselej ena vodi vijuga se struga:
slednji hip druga.

Sivi Prótej, ôtok nebesne gladine,
žar-čarovnik, stvarnik prelestne mladine:
čudim se vseliki naravi, veliki,
vekomaj novi.

